

ՇՈԳԵԿԱՌՔԻՆ ՄԷՋ

Քրոջս ՄԵԼԱՆՈՒՇԻՆ

Շոգին, շոգին զիս կը սանի,
 Սիրքս պուս-պուս կը բափի
 Ովկեանին մէջ մտիս.
 Յուշերս՝ պարզած
 Առագասներ պատրաստ,
 Զիս կը լրբեն շոգիին.
 Սիրքս պուս-պուս կը բափի
 Հոգիիս մէջ ալեկոծ,
 Ուր մակոյկներն յուշերուս
 Հորիզոնին տուներուն զիս կը լրբեն մեմաւոր,
 Ու խենթ շոգին՝ հեւ ի հեւ ու խօլապար՝
 Զիս կը գրկէ ու կը սանի դաշտերէն:
 Շոգին ինչպէս զիս կը սանի՝ առեւանգող
 Սիրահարի մը նման,
 Երբ սիրքս պուս-պուս կը բափի հոգիիս մէջ
 Զոր բողուցի ձովեղերի խիւներուն...
 Քո՛յր իմ, քո՛յր իմ, շոգին գրկած զիս կը սանի,
 Բայց մրսածուս, կառչած բաշին
 Սա դաշտերուն որ կը վազեն,
 Հա՛ կը վազեն դէպ ի քեզ,
 Մրսածուսն ալ արագ,
 Կը բերեն քեզ ծաղիկներն իմ համբոյրին:

Մարտի 11 - Սթրազպուրկ, 1930

Փ Ա Խ Ո Ւ Ս Տ

Քալէ՛, հոգիս, ի՞նչ կը կառչիս
 Ծառին, ծիւղին ու մրջյունին,
 Տես քէ ի՛նչպէս խանդով շոգին
 Քաղաքներուն կը սանի զիս:
 Հոգի՛ս, հոգի՛ս, ո՛ւր կը փախչիս՝
 Զիս շոգիին խելին յանձնած,
 Իր ալմուկին, իր փախուստին շուտած.
 Ես կը մեռնիմ. ես ոչինչ եմ առանց քեզ,
 Ոչ իսկ փոշի մ'որ հովին ծամերուն մէջ տեղ գտնէր:
 — Եկո՛ւր այստեղ. մարգերուն մէջ,
 Ըլլանք ծաղիկ, մրջյուն կամ ծառ,
 Խորմենք անյագ լոյսը պայծառ
 Արեւներուն ու հողին գէջ
 Խելք ծրծեմք.
 Ըլլանք, ըլլանք
 Շիւղ կամ մրջյուն դաշտերուն մէջ մեմաւոր,
 Ու երկնին կապոյտին տակ ամեն օր
 Ծամենք, ծամենք ու յօրանջենք երազներ:
 Հոգի՛ս, հոգի՛ս, բայց կը սանի զիս շոգին.
 Կախարդական ծոցին մէջ զիս պինդ գրկած,
 Ու մանաւանդ կը սառսափիմ իր երգէն:

Հոգիս մընաց ծիւղերուն մէջ որ փախան,
 Մինչ շոգին զիս ձրգեց մոլոր՝
 Փողոցներուն մէջ փողփն:
 Ի՛նչպէս, ի՛նչպէս, աչքերուն մէջ մարդերուն
 Դտնել ըզբեզ՝ փողոց-փողոց փայելով
 Երբ դեռ սիրքս ալ պուս-պուս կ'իյնայ
 Քաշերուն վրայ
 Ուրկէ կ'անցնիմ անկենդան,
 Քեզ, ո՛վ սիրքս իմ, քե՛զ ոտնակոխ բնելով:

Զ. ՈՐԲՈՒՆԻ

Սթրազպուրկ, 1930